

Minikrimik

A jövődömondó

Egy elfüggönyözött, sötét házban élt egy külvárosi utcában. Tökéletes lakhely volt ez számára. Az állandó csend, a félhomály és a magány lehetővé tették, hogy kiűritse gondolatait, és agyából kinyúló, láthatatlan csápjaival turkáljon a jövő történései közt.

Sokan úgy gondolják, a jövődöléshez kártyára, üveggömbre vagy valami hasonló bazári segédeszközre van szükség, de minimum cigánynak kell hozzá szülni – ő tudta, hogy mindez csak a cirkusz része, hazug marhaság. Neki csak csend és sötétség kellett, hogy senki és semmi, még egy eltévedő, kósza fénysugár se zavarhassa meg a gyakorlását. Családalapításról nála szó sem lehetett, elvégre egy asszony vagy egy gyerek zsvajja olyan zavart kelthetne a gondolataiban, ami beláthatatlan következményekkel járhatna.

A szőnyeg mértani közepén ült, törökülésben, körülötte illatos gyertyák és füstölők. Lélegzetét lelassította, testét ellazította, hogy a rítus a lehető legtökéletesebben mehessen végbe.

Órák múltán megtörtént a csoda: látott! Láta a jövőt, és cselekednie kellett. Csak amikor felállt, akkor vette észre, hogy a hosszú transzállapot alatt maga alá vizelt, ám ez most nem tudta érdekelni. A küldetése sokkal fontosabbnak bizonyult.

Azonnal autóba szállt, és elhajtott a szomszédos városba. Az érzékei mutatták az utat. Sietett, nehogy elkéssen. Meg sem lepődött, amikor feltűnt előtte a ház, amit a nappalijában ülve látott. Lefékezett, kiugrott a kocsiból, becsöngetett. Egy középkorú nő nyitott ajtót. Némi kérdezősködés után megtudta, hogy egyedül van otthon – ezek szerint az álom igaz volt!

Tudta, ha elmondaná az igazat, a nő bolondnak nézné, és nem engedné be a házába. Éppen ezért azt hazudta, hogy leesett a vércukorszintje, rosszul van, és ha nem kap azonnal nagy adag cukrot, sokkos állapotba kerül, sőt ki tudja, akár meg is halhat. A nő erre riadtan, de annál készségesebben tárta ki az ajtót és vezette be a jövődömondót a házba. Ugyan ki ne segítene egy életveszélybe került szerencsétlennek? Leültette a konyhában, majd besietett a spájzba cukorért.

A férfi akkor pillantotta meg a húsvágó bárdot az asztalon. Úristen, gondolta, hát minden passzol!

Amikor a nő visszajött, ő már anyaszült meztelenül állt a konyha közepén, kezében a bárdal. Nagyon gyorsan történt: egyetlen sikoly sem hangzott el, ő már le is sújtott, pontosan a nő koponyájának közepére. A bárd tökéletes fegyver volt, gond nélkül repesztette ketté az asszony fejét, mintha az csak görögdinnye vagy halloween-i tök volna.

Amikor a test már mozdulatlanul feküdt a hideg, csempézett padlón, a látó megfordította a szerszámot (másik oldalán húsklopfoló kapott helyet), és addig ütötte a nő koponyáját, amíg az felismerhetetlen, szilánkos masszává nem vált.

Megmosdott, felöltözött, és fütyörészve, nyugodt tempóban vezetett hazáig. Sokadszor bizonyosodott meg arról, hogy a jövő előre meg van írva, és azt már senki sem változtathatja meg. Rendkívüli büszkeség töltötte el, és boldogságában elsírta magát.

Istent keresni

Egyszer egy csapat munkás felháborodott, mert hosszas imádkozás után sem teljesültek vágyaik. Úgy döntöttek, megkeresik Istent, és kérdőre vonják felelőtlensége miatt. Fogták hát az ásóikat, és mindnyájan kivonultak a nagy rétre, hogy előkerítsék az Urat, akár a föld alól is. Nekikezdték, és némán, szuszogva, rőfögve a nagy erőfeszítéstől, egyre mélyebbre ástak.

Már órák óta robotoltak, amikor valaki észrevette, hogy Péter nem dolgozik. Sőt: még csak ásója sincsen. Ott ült egy rönkön, pár méterre a többiektől, és elégedetten fürdette az arcát a kora nyári napsütésben.

– Péter! – kiáltott oda neki az egyik munkás, akinek már sötétvörös volt a feje a megfeszített munkától. – Te miért nem segítesz nekünk?

– Hogy miért? – nézett rá barátságosan a férfi. – Mert amit csináltok, teljesen hiábavaló.

– Hogy érted azt, hogy hiábavaló?! – förmedt rá egy másik.

– Úgy értem, hogy nekem nincs szükségem a földben túrni Isten után – felelte Péter. – Ő ugyanis itt van bennem.

Erre aztán halotti csend támadt. Az emberek megrökönyödve néztek egymásra, majd a boldogan sűtkérező Péterre. Jó ideig nem bírtak megszólalni.

– Azt mondd... benned? – kérdezte végül egy kövér, borostás munkás.

– Igen, itt van bennem – ismételte meg mosolyogva a férfi, és hogy nyomatékos adjon szavainak, jobb kézfejjével a szíve tájékára csapott. – Ő a lelkiismeretem, ő mondja meg, mi a rossz és mi a jó. Ő mondja meg azt is...

Nem tudta befejezni. A kövér munkás ásója kettészelte a koponyáját. Miután kicsordult az első csepp vér, a többiek egetrengető ordításban törtek ki, és mindnyájan Péternek rontottak.

Először ásóikkal darabolták fel az élettelen testet, majd pusztá kézzel szaggatták a még meleg húst, tépték ki a csontokat, dobálták széjjel a felesleges belső szerveket.

Végül már senki sem ismert rá Péterre. A nagy réten ruhacafatok, húsdarabok, belek, csontok heverték szerteszét, és ismét beállt a halotti csend. Végül újból a kövér munkás szólalt meg.

– Átvert minket! – röffentette. – Nem is volt benne az Isten!

Belérúgott az egyik húscafatba, a gödörhöz lépett, véres kezével megmarkolta az ásóját, és folytatta a munkát. A többiek némán, szuszogva dolgoztak vele.

Most már senki sem lazsált. Mindenki szorgosan ásott.

Karácsonyi meglepetés

– Hohohóóó, boldog karácsonyt, bolldog karácsoonyt! – kiabálta a férfi, ahogy kitömött hassal, élénkpiros maskarájában, csengőt lengetve cammogott a járdán. A hangja még a szokásosnál is mélyebbnek tűnt, ahogy a sűrű műszakáll félig eltakarta a száját.

Mire megérkezett a harmincemeletes épülethez, már szakadt róla a veríték. Abban a nevetséges, ormóttan csizmában sokkal nehezebb volt lépkedni, mint korábban képzelte. Szeretett volna hazamenni, de a zsákja még tele volt. Meg hát a pénz is kellett neki, főleg így az ünnepek alatt, amikor az ember kétszer-háromszor annyit költ, mint általában. Neki ez jutott: télapójelmezben flangálni Chicago utcáin, csengőcskét rázni, és idétlenül kiabálni.

– Hohohóóó, boldog karácsonyt, bolldog karácsoonyt!

A portás és a többi földszinti dolgozó arcára őszinte kis mosolyt csalt a férfi megjelenése. Ők is azok közé tartoztak, akik majd csak telefonon kívánnak kellemes ünnepeket a szeretteiknek. A váratlanul érkező Mikulás belekotort a zsákjába, és mindegyiküknek adott valami kis kedvességet: csokit, cukrot, vagy épp a Playboy legújabb számát.

A liftben megnyomta a 23-as gombot, és Sinatrát dúdolgatva várta, hogy a felvonó megálljon. Kilépett az üres folyosóra, és elindult egyenesen a sötét tölgyfaajtó felé, a 302-es számmal ellátott irodába. Kopogtatott.

– Ki az?

– A télapó! – kiabált be boldogan. – Hohohóóó, boldog karácsonyt, bolldog karácsoonyt!

Egy fekete öltönyös férfi nyitott ajtót, arcán kissé zavart mosollyal.

– Nem rendeltünk télapót – mondta. – Dolgozunk.

– Ugyan már, a karácsony mindenkinek jár! – mosolygott a Mikulás. – Nekem az a dolgom, hogy azt is felvidítsam, akinek ilyenkor dolgoznia kell.

– Hát... – A férfi tanácsalannak tűnt. – Nem is tudom, hogy...

– Ugyan már, Paulie, engedd be a Mikulást! – hallatszott egy vidám hang odabentről. – Csak nem félsz tőle?

Paulie erre kitérte az ajtót a vendég előtt, akinek irreálisan széles vigyor jelent meg vattaszakálla alatt, ahogy végigfutott a szeme a díszes társaságon. Ott volt Jimmy Santini, Frankie Angelo, Tommy „Gun” Salvatore, a „Félszemű” Tony Antonio, és persze Paulie Genovese, aki ajtót nyitott neki az imént. Az egész színes bagázs, a Vitellini család legbefolyásosabb emberei.

– Hohohóóó, boldog karácsonyt, bolldog karácsoonyt!

A Mikulás beletúrt a zsákjába, és előkapta készenlétbe helyezett dobtáras Thompsonját. A többiek arcára épp hogy csak kiült a borzasztó felismerés, de még mozdulni sem volt idejük, amikor már felcsapott a fegyver torkolattüze. A Mikulás terpeszbe vágta magát, és szép szabályosan lekaszált a Vitellini család leghírhedtebb rosszfiút.

Végül a nagy íróasztalhoz sétált, és magához vette a vastag, nehéz aktatáskát. Nem kellett kinyitnia, jól tudta, mi van benne. Mielőtt kilépett volna a folyosóra, még kihúzott egy épségben maradt, szép kövér szivart Jimmy Santini zakózsebéből, és elrejtette a szakállában.

Dúdolgatva sétált vissza a lifthez. Arra gondolt, hogy már nem sokáig kell ebben a jelmezben parádézni. Ennek a különleges karácsonyi fogásnak úgy fog örülni a főnök, mint semmi másnak. Az ő idei ajándéka pedig valószínűleg egy szép százalék lesz valamelyik kaszinóból. Ahogy elképzelte magát komoly üzletemberként, aki épp valamelyik kártyaasztal mellett nosztalgiazik, önkéntelenül is felkiáltott:

– Hohohóóó, boldog karácsonyt, bolldog karácsoonyt!

Ekkor a háta mögött hagyott irodában elsült egy pisztoly és a Mikulás agyveleje a lift ajtajára kenődött.

Kiskanál Joe

Joe az állami fegyintézet lakója volt, immár kilenc hosszú hónapja. Kilenc hónapnyi magány pedig senkinek sem tesz jót. Mellesleg – saját bevallása szerint – nem volt ő gonosz ember, nem tett soha semmi rosszat. Csupán elvette, ha megtetszett neki valami. Mi rossz van abban?

Aztán az sem igazán az ő hibája, ha az eladó mindenképpen pénzt követel, vagy azzal fenyegetőzik, hogy kihívja a rendőrséget. Ilyen esetekben bizony nem lehet szép szóval megoldani a dolgot, itt már csak a konyhakés segíthet, amit Joe általában a kabátja alatt hordott.

– Nem akarta odaadni, hát beléje vágtam a kést! – mondta a bíróságon, és nem értette, hogy miért olyan fura ez. – Na meg a többibe is...

Amikor bezárták abba a kis lyukba a föld alá, Joe összeesett és zokogni kezdett. Egy alig pár centi átmérőjű ablakocska volt csupán valahol a magasban, egy büdös, mocskos vécé mosdóval, egy rogyant, korhadozó asztal és székek. Na meg a vasajtó, alján a kis nyílással, amin az ételt szokták beadni. Ha viszket a bőre a mosdatlanságtól, az meg már igazán az ő baja.

Két hétig csak fel-alá járkált a cellában, mert szörnyen félt az elgyengüléstől. A bíróság rettentő ítélete, hogy másfél évig senki emberfiával nem találkozhat, még jobban megrémítette, mint ez a mocskos kis cella. Az egyetlen élő dolog, amit napjában háromszor látott, az érdes, szőrös kéz volt, amely az ételét tolta be az ajtó alatti résen, aztán negyedóra múlva benyúlt az üres tálért.

Két hét után különös dolog történt: a kéz egy kis cipőt tolt be ebédre, és ahogy Joe beleharapott, éles fájdalom nyilallt az ínyébe. Széttépte a kenyeret, és észrevette, hogy egy kiskanalat rejtettek el benne. Nem tudta mire vélni a dolgot.

Megette a kenyeret, és csak ekkor csapott bele villámként a felismerés: ez a kanál volt a legértékesebb dolog, amit valaha is birtokolhatott. Mint az őrült, munkához látott: elkezdte a kanállal kaparni a falat.

Éjt nappallá téve dolgozott: kapart, mint egy eb, és nem gondolt semmi másra, csak a napfényre, a tiszta levegőre, az emberekre... Az ételét mindig gyorsan megette, a kis- és nagydolgot is sietősen végezte el, hogy a lehető legtöbb idejét a fal kaparásával tudja tölteni.

Tudta, hogy van rá nagyjából másfél éve, addig muszáj elkészülnie az alagúttal. Azt is tudta, hogy az ő cellája meglehetősen közel esik a kijáráshoz, így nem kell kilométeres járatot ásnia.

Hosszú, végtelennek tetsző hónapokig vájt, kapart a kiskanállal megszállottan. Fogai elkezdtek rohadni, haja megőszült és hullásnak indult, bőre kiszáradt és megsárgult. Ocsmány féreggé vált, és már az elméje sem volt a régi. Igaz, már annak idején is zavarodott volt, de most messze túltett régi önmagán. Egész nap

hadarva suttogott, érthetetlen félmondatokat mormolt, és közben csak kapart, csak ásott az áhított szabadság felé.

Jó pár hónap után úgy érezte, eljött az idő. Hevesen dobogó szívvel, izgatottan kezdett el fölfelé ásni, mert biztos volt benne, hogy az alagút már elég hosszúra nyúlt.

– Legfeljebb két hét – motyogta magának izgatottan –, aztán meglátom a napfényt! Az első embernek meg a nyakába ugrok örömeben!

Arra persze nem gondolt, hogy az a bizonyos első ember mit szól majd hozzá. Valószínűleg kilométerekről megérzi majd az izzadság, a bélsár és a húgy szagát, ami úgy beleette magát Joe bőrébe, mint egy akaratos, húsevő féreg.

...és kapart, ásott tovább...

Közel a szabadság, ezt érezte minden porcikájában. Aztán hirtelen valami mást is megérezett, méghozzá az orrán keresztül. Az arcával szemben apró sugárban bűzös folyadék spriccelt a homlokára.

Hirtelen megdermedt.

Nem értette, mi történik.

A bűzös lé egyre csak spriccelt a homlokára, aztán még két hasonló folyadéksugár jelent meg, és célba vették az arcát. Csak most ébredt rá a dermesztő igazságra: eltévesztette az irányt, végig rossz úton haladt. Nem a főút felé ásott, hanem...

A föld lassan mozogni kezdett előtte, olyan benyomást keltve, mintha lélegezne vagy dobogna. Joe rémülten kezdett kifarolni az alagútból, és próbált visszakúszni a cellájába, olyan gyorsan, ahogy csak bírt. Nem volt könnyű dolga, hiszen a járat meglehetősen szűk volt, s neki keze-lába reszketett a páni félelemtől.

A föld végképp megadta magát. Átszakadt.

Több hektoliter vizelet és ürülék zúdult Joe nyakába, ráomlasztva élete legnagyobb munkáját.

Utolsó gondolata az volt, milyen különös, hogy ilyen sokáig kitartott az a nyamvadt kiskanál.

Tökéletes bérgyilkos

Jim egy halom régi újságpapíron ült a földön, hátát a falnak vetve. Zsíros, ápolatlan haját kócosra fújta az őszi szél, ami néha-néha unottan belekapott a sötétbarna fürtökbe. Kora október volt, a legtöbb ember már kabátot hordott, de a fiatal, alig húszéves fiú csak egy nyúzott, kopott rövidujjú pólót viselt a felsőtestén.

Mégsem a hidegtől reszketett...

Az elvonási tünetek egyre sűrűbben jelentkeztek nála, és úgy rázta őt a kábítószert utáni vágy, mintha epilepsziás rohama lenne. Mindkét karján visszataszító, sötétlila foltok éktelenkedtek ott, ahol a tűt magába szúrta tízszor, százszor, ezer-

szer... Bárki tüjét képes volt használni, és nem érdekelte, ha az használt, rozsdás vagy akár fertőzött. Könnyen meglehet, hogy Jim már rég meg is betegedett valamelyik alkalommal, bár ez nem érdekelte, így hát nem is tudott róla.

Fejét hátradobálta, akár egy veszett ló, egyre sűrűbben koppantotta neki koponyáját a kemény betonfalnak. A fájdalom talán némileg el is vonhatta volna a figyelmét a borzasztó vágyakozástól, ám ő minden egyes koppanásnál elhadarta, elnyűszította: „Anyag kell, most azonnal anyag kell!”

Akár az anyagát is képes lett volna eladni egy ampullányi kábítószerért, amit a lehető leghamarabb a karjába döfhet. Arca beesett, szemei alatt mély, lilásfekete karikák sötétlettek. Tekintete fénytelen volt és halott.

Egy férfi toppant elé. Elegáns fekete zakót viselt, látszott rajta, hogy fontos ember. Kényes is lehetett, hiszen az enyhe idő ellenére fekete bőrkesztyűt húzott a kezére. Undorodva mérte végig a földön kuporgó fiút, mint amikor valaki kutya-piszokba lép, és azt tanulmányozza a cipője talpán.

– Te vagy Jim? – kérdezte színtelen hangon.

– Mi közöd hozzá? – nyögte a fiú, ahogy élettelen tekintetét a férfira szegezte.

– Hallom, hogy anyag kéne...

A fiú egyszerre nagyon meglepődött. Remény öntötte el a szívét.

– Én vagyok Jim – közölte gyorsan.

– Szóval? Kell az anyag?

– Kell! – hörögte, és maga sem tudta, miért, átölelte a férfi lábát. Erre a fekete zakós ember rúgott egy nagyot, amivel Jimet a falhoz lendítette. Utána elővett egy fekete pisztolyt, és meglóbálta a drogos fiú orra előtt.

– Ezt is tudod használni? – kérdezte.

– Tudom, ha... muszáj...

– Igen, muszáj. Ölni kell. Utána kapsz anyagot.

– Sokat? – kérdezte a fiú, hiszen ezen múltott minden. Ugyan mit jelent neki elvenni egy ember életét, ha utána megmentheti a sajátját?

– Nagyon sok anyagot kapsz, ha megteszed, amire kérlek.

Jim azonnal bólintott, elvette a pisztolyt és egy kis cetlit az idegentől. A férfi ezután közölte vele, hogy hova kell mennie, a cím egyébként a papíron is ott van, és hogy egy magányos nőt kell lelőnie.

– Pontosan öt golyót használj! – utasította a férfi. – Három a mellbe, kettő a fejbe, mindezt közvetlen közelről, ez fontos!

Jim megjegyezte az instrukciókat, és rögtön elindult a két sarokkal odébb álló lakáshoz, hogy meggyilkoljon egy számára ismeretlen embert. A férfi, aki bizonyára az őrangyala lehet (senki más), figyelmeztette őt, hogy odakinn rendőrök fognak rá várni, akik majd meg akarják ölni, úgyhogy ha nem tud előlük időben meglépni, őket is intézze el a maradék hat golyóval.

A fiú elmosódott alakokat, elmosódott házakat látott, semmi sem volt tiszta előtte, egyedül a kezében szorongatott pisztoly, na meg az olyannyira áhított

anyag képe. Elképzelte, hogy a gyilkosság után egy nagy doboz kábítószert kap majd az ismeretlen férfitől, és izgalmában csaknem merevedése lett.

Benyitott az ajtón, ami nem volt bezárva. A nő a konyhában volt, éppen mosogatott, nem nézett fel. Mondott valamit, de egyáltalán nem tűnt rémültnek. Jim, bár erre nem kapott konkrét utasítást, erősen fejbe vágta, hogy az asszony elterült a földön. A hátán feküdt, arca olyan higgadt volt, mintha éppen álmodna. Jim közelről is megnézte az arcot, de nem ismerte az áldozatát. Valószínűleg soha nem találkoztak még. Mindegy, gondolta, így legalább könnyebb lesz megtenni. A nő melléhez nyomta a pisztolyt, és háromszor elsütötte, aztán a homlokához, és újra lőtt.

A gyomra görcsölt, a fiú mégis boldog volt. Tudta, hogy csupán percek kérdése, és ismét belőheti magát, ismét könnyű és szabad lehet, repülhet, szárnyalhat a végtelenben. Azt is tudta azonban, hogy még valami hátravan. Megmarkolta a pisztolyt, végigbotorkált a lépcsőházon, majd kirentott az utcára.

A férfi igazat beszélt: odakinn valóban rendőrök vártak rá, legalább féltucat. Nem látta őket tisztán, csak sötét pacnikat érzékelt maga előtt, és a hangjukat sem hallotta jól. Tudta, hogy kiabálnak, üvöltenek neki, de ő nem értette a szavaikat. Felemelte a pisztolyt, és lőtt, csak úgy a levegőbe, hiszen célozni sem tudott rendesen.

A rendőrök azonnal lelőtték.

Két sarokkal odébb egy elsötétített ablakú luxuslimuzin várta a férfit, aki enyhén remegő kézzel nyúlt a kilincs után, amikor beszállt az autóba. Itt egy másik elegáns férfi várt rá, aki szigorú hangon kérdezte:

– Megölte?

– Meg – közölte kurtán a férfi, és nem bírta ki, hogy ne öntsön magának egy pohár whiskyt.

– Simán ment minden?

– Ahogy elterveztük – mondta, és az ital után már nem is remegett. – A fiú is odavan.

– Csodás – mosolygott a másik, aztán elhajtottak, minél messzebb attól az átkozott helytől.

Shaw szenátor, bár érzett némi lelkiismeret-furdalást, alapvetően elégedett volt. Nemsokára elérkezik az elnökválasztási kampány, és ő hatalmas előnnyel indulhat, a lakosság nagy kedvenceként. Ugyanakkor tudta, ha fény derül egy régi kapcsolatára egy szegénynegyedi prostituálttal, akkor búcsút inthet az elnöki széknek. Nem volt más választása, ki kellett iktatnia a nőt, hiszen biztos volt benne, hogy az előbb vagy utóbb beszélni kezdene.

Jim, a szerencsétlen drogos fiú úgy halt meg, hogy még csak észre sem vette: a saját anyját lőtte agyon.